

ผลการวิจัย พบว่า

๑. การฝึกพูดออกเสียงภาษาอังกฤษโดยใช้เรื่องสั้น สำหรับนิสิตสาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาเขตแพร่ มีค่าเฉลี่ย ความแตกต่างของผลการทดสอบอยู่ที่ ๓.๕๑ ซึ่งหากจำแนกเป็นรายด้านได้ผลดังนี้ ด้าน การอ่านออกเสียง sh, ch, th มีค่าเฉลี่ยความแตกต่างอยู่ที่ ๓.๐๗ ด้านการออกเสียงคำอื่น ๆ ความชัดเจนในการออกเสียงคำ การอ่านผิด/ถูก ในภาษาอังกฤษ มีค่าเฉลี่ยความแตกต่างอยู่ที่ ๓.๕๓ และด้านการออกเสียงพยางค์ท้ายประโยค (Ending Sound) มีค่าเฉลี่ยความแตกต่าง อยู่ที่ ๓.๙๓

๒. จากผลการวิจัยทำให้ทราบถึงแนวทางที่ควรแนะนำสำหรับนิสิตหรือผู้ที่ต้องการฝึกฝนทักษะด้านการพูดออกเสียงภาษาอังกฤษให้ได้ดียิ่งขึ้น โดยพอสรุปให้เป็นแนวทาง ดังนี้

๒.๑ ด้านความมั่นใจในตนเอง (Confidence) ผู้ที่สนใจในด้านภาษาอื่นที่ไม่ใช่ภาษาของตนเอง (Native Language or Mother Tongue) ซึ่งผู้ฝึกจะต้องมีความเชื่อมั่นในตัวเองว่าจะต้องทำได้ อยู่ที่เวลาและการฝึกฝน ต้องใช้เวลา สิ่งที่จะเป็นแรงผลักดันให้ตนเองนั้นคือ ความมั่นใจในตัวเองเป็นองค์ประกอบสำคัญมากต่อการฝึกฝนทางด้านภาษา หากไม่มีความมั่นใจ ไม่ว่าจะฝึกฝนภาษาใด ๆ ก็ตามย่อมไม่ประสบผลสำเร็จตามที่ต้องการ แต่หากผู้ฝึกมีความมั่นใจในตนเองว่าจะต้องทำได้ ก็ย่อมเป็นแรงผลักดันให้ผู้ฝึกฝนได้มีความอดทนในการฝึก เป็นแรงผลักดันในวันข้างหน้าจะต้องทำได้ ดังนั้นการสร้าง ความมั่นใจให้ตนเองถือเป็นสิ่งที่สำคัญต่อการฝึกฝนทักษะทางด้านภาษาเป็นอย่างดี

๒.๒ ด้านการฝึกฝน (Training) การที่จะทำให้เกิดทักษะทางด้านภาษาได้อย่างดีและมีประสิทธิภาพนั้นจะต้องมีกระบวนการในการฝึกฝนตนเอง ในระยะเริ่มแรกของการฝึกเราจะได้ไม่ได้ไม่เต็มที่เท่าที่ควร เนื่องจากเป็นการเริ่มต้นแต่ภายหลังจากได้รับการฝึกฝนอย่างต่อเนื่องและถูกต้องตามลักษณะของภาษานั้น เช่น การออกเสียง การใช้คำ การสร้างคำ ซึ่งทุกอย่างย่อมเป็นไปตามกระบวนการและขั้นตอนของการฝึกฝน ผู้ที่สนใจหรือผู้ศึกษาทางด้านภาษาจะต้องให้ความสนใจและฝึกฝนตนเองอย่างสม่ำเสมอและต่อเนื่อง เพราะการทำสิ่งไหนอย่างซ้ำๆ และมีความต่อเนื่องย่อมที่จะเกิดความชำนาญในสิ่งที่ปฏิบัตินั้น ๆ โดยเฉพาะการใช้ภาษา หากมีการฝึกใช้งานอย่างสม่ำเสมอได้รับความชำนาญเป็นสิ่งที่ตอบแทนในการฝึกตนนั้น

๒.๓ ด้านสิ่งแวดล้อมรอบข้าง (Near About) เป็นส่วนช่วยสนับสนุนให้ผู้ฝึกฝนทางด้านภาษาได้เรียนรู้และรับประสบการณ์จริง สิ่งแวดล้อมรอบข้างอาจรวมถึงท่าทางการแสดงออก ซึ่งสิ่งเหล่านี้เป็นส่วนช่วยให้ผู้ที่มีความต้องการฝึกฝนทักษะทางด้านภาษาได้รับประสบการณ์ทางตรง เพราะรอบตัวของผู้ฝึกนั้นเป็นการใช้ภาษาอย่างจริงจัง และไม่ควรรออย่างยั้งที่จะใช้ภาษาของตนเองในการสนทนาถึงแม้ว่าในรอบ ๆ นั้นจะมีคนที่พูดภาษาเดียวกันกับผู้ฝึก เพราะจะทำให้การฝึกฝนไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควรหรือไม่ประสบความสำเร็จเลย

คำสำคัญ : การพัฒนาทักษะ, การพูดภาษาอังกฤษ

ABSTRACT

The purposes of this research were, 1) to study the result of english verbal practice by short story for students of Teaching English, Mahachulalongkornrajavidyalaya University Phrae Campus and, 2) to suggestions the English trainer in develop the English skill by short story for students of Teaching English, Mahachulalongkornrajavidyalaya University, Phrae Campus. The research was using one group pre-test post-test design and the members of students in Teaching English have 27 persons and using members for example 15, by selected example by Purposive sampling method. And statistics of this research used percentage, mean, standard deviation and descriptive data analyzed.

Finding of the research:

1. English Verbal Practice by short story for students of Teaching English, Mahachulalongkornrajavidyalaya University, Phrae Campus had test mean differ 3.15, if distributed had the result as be pronounce sh, ch, th had mean 3.07, be pronounce other English words, be pronounce right/wrong words in English had mean 3.53 and be pronounce the ending sound had mean 3.93.

2. The research result had the suggestion for students or a person who interest in English to practice the skill in pronounce more better as follow:

2.1 Confidence: for trainer better not used native language or mother tongue because trainer need to train and had confident, believe themselves. For training everything need time and confidence is very importance in language practice. Without confidence, trainer cannot get what they need but if trainer had it, so confidence can make trainer improve more better in language

2.2 Training: to improve the language skill, the trainer need to by the steps, as first, all cannot do it well because just start but there will be better after.

The progresses and steps of language practice need do often and continuous. To practice by repeated, the trainer will be better.

2.3 Near about: the language trainer need to learn and get experience. English trainer can get its, if they do it and all about need used English language not their native language, if they always used it not improve their English language skill and there will not success.

Keywords : Skill development; English pronounce speaking

บทนำ

ความเจริญและการพัฒนาทางด้านเทคโนโลยี การติดต่อสื่อสารที่ไร้ข้อจำกัดด้านต่าง ๆ ทำให้มนุษย์สามารถเรียนรู้และมีการเชื่อมต่อสื่อสารกันได้อย่างทั่วถึงทุกภูมิภาคทั่วโลกและมีความรวดเร็วในการติดต่อสื่อสาร โดยผ่านเทคโนโลยีที่มีการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง ความเจริญและความก้าวหน้าทางด้านเทคโนโลยีที่พัฒนาไปอย่างรวดเร็วนี้ ทำให้ผู้ใช้งานเพื่อรองรับสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ ได้เกิดการเรียนรู้ให้ทันกับเทคโนโลยีเหล่านั้น

ภาษาอังกฤษ ถือเป็นภาษาสากลที่มีความสำคัญและมีการใช้กันอย่างแพร่หลายในทั่วโลก และมีการเอาไปใช้ในชีวิตประจำวันมากขึ้นในยุคปัจจุบัน การติดต่อสื่อสาร การเรียนรู้มีความจำเป็นที่จะต้องมีความรู้ทางด้านภาษาอังกฤษในระดับที่สามารถเข้าใจได้เป็นอย่างดี แต่ก่อนที่จะเรียนรู้และใช้ได้เป็นอย่างดีนั้น จำเป็นที่จะต้องมีการฝึกฝนทักษะการใช้ภาษาอังกฤษให้ดี เพื่อให้มีพื้นฐานต่อการนำเอาภาษาอังกฤษไปใช้ได้จริงในสถานการณ์ต่าง ๆ อย่างถูกต้องและเหมาะสม

การเรียนรู้ทางด้านภาษา ที่จะต้องมุ่งเน้นเป็นอย่างยิ่งสำหรับภาษาอังกฤษ ผู้ที่จะศึกษาจำเป็นต้องมีพื้นฐานทางด้านความรู้และต้องได้รับการฝึกฝนในด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อให้เกิดความชำนาญและสามารถนำไปใช้ได้จริงในชีวิตประจำวัน ซึ่งมุ่งเน้นเฉพาะสำหรับการพูดออกเสียง (Pronunciations) มีผู้ศึกษาจำนวนไม่น้อยที่เริ่มเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง โดยเริ่มจากพื้นฐานที่ผู้ศึกษาแต่ละคนได้เรียนรู้มา แต่ความเป็นจริงในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อติดต่อสื่อสารกันได้จริง ยังขาดความเชื่อมั่นในการพูดออกเสียง และยังมีผลต่อความเชื่อมั่นในหน้าที่การงานและอาชีพ

การเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะด้านการพูดออกเสียงภาษาอังกฤษ ถือเป็นสิ่งที่จำเป็นที่จะต้องมีการส่งเสริมและพัฒนาให้กับนิสิตที่ศึกษาในสถาบัน โดยมุ่งเน้นให้ผู้ศึกษาได้พัฒนาศักยภาพการเรียนรู้และการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อให้ผู้ศึกษาได้นำความรู้ที่ได้ไปปฏิบัติได้จริงและเป็นส่วนช่วยในการเรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ และจากการที่ได้สัมผัสกับนิสิตด้านการเรียนและการพัฒนาตนเองของนิสิตทำให้ทราบว่านิสิต

โดยมากของมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาเขตแพร่ ยังขาดทักษะในด้านการพูดออกเสียงและความกล้าในการพูดสำหรับการติดต่อสื่อสารเท่าที่ควร กระบวนการในการคิดประโยคทางสำหรับพูดและยังขาดความเชื่อมั่นในตัวเองที่จะพูดกับคู่สนทนา

จากปัญหาดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าการพูดเพื่อติดต่อสื่อสารมีความสำคัญต่อการเรียนรู้และการพัฒนาตนเอง ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะนำกิจกรรมที่ฝึกพูดออกเสียงมาใช้แก้ไขปัญหาด้านการพูดออกเสียงที่เกิดขึ้น โดยการใช้เรื่องสั้นมาทดลองใช้กับนิสิตสาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ เพื่อพัฒนาทักษะด้านการพูดออกเสียงเพื่อการติดต่อสื่อสารและสามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้ ในสถานการณ์ที่จะต้องประสบในชีวิตประจำวัน

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

๑. เพื่อศึกษาผลการฝึกพูดออกเสียงภาษาอังกฤษโดยใช้เรื่องสั้น สำหรับนิสิตสาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาเขตแพร่

๒. เพื่อเสนอแนะแนวทางในการพัฒนาทักษะการฝึกพูดออกเสียงภาษาอังกฤษโดยใช้เรื่องสั้น สำหรับนิสิตสาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาเขตแพร่

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ได้ใช้แบบแผนการวิจัยแบบ One Group Pre-test Post-test Design^๓ โดยมีลักษณะการวิจัย ดังตาราง

กลุ่ม	Pre-test	Treatment	Post-test
ทดลอง	T _๑	X	T _๒

แบบแผนการวิจัยแบบ One Group Pre-test Post-test Design

T_๑ หมายถึง การทดสอบก่อนเรียน (Pre-test)

X หมายถึง การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยแผนการจัดการเรียนรู้
การอ่านและการเขียนสะกดคำ โดยใช้แบบฝึกทักษะ

T_๒ หมายถึง การทดสอบหลังเรียน (Post-test)

^๓ เสริมพงษ์ วงศ์กมลลาไสย, “การพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ภาษาไทย เรื่อง หลวงตาพลวง โดยใช้กิจกรรมกลุ่มแบบจิกซอร์และแผนผังความคิด ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕”. *การศึกษาค้นคว้าอิสระ ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต*, (บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, ๒๕๕๘).

ขอบเขตด้านประชากรที่ใช้ในการวิจัย

๑. ประชากรที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ ได้แก่ นิสิตที่กำลังศึกษาอยู่ในสาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาเขตแพร่ จำนวน ๒๗ รูป/คน

๒. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดให้นิสิตที่ศึกษาอยู่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน ๑๕ รูป ซึ่งได้มาโดยการเลือกสุ่มแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล

๑. แบบฝึกทักษะการอ่านเรื่องสั้นที่เป็นข้อความภาษาอังกฤษ คือ Tinkers Island และ Carnival จำนวน ๑๕ ชุด

๒. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านออกเสียง

ขั้นตอนการดำเนินการวิจัย

การดำเนินการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เรื่อง การพัฒนาทักษะการฝึกพูดออกเสียงภาษาอังกฤษโดยใช้เรื่องสั้น สำหรับนิสิตสาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาเขตแพร่ จำนวน ๑๕ คน โดยมีลำดับขั้นตอนการดำเนินการ ดังนี้

๑. ทดสอบก่อนเรียน (Pre-test) ด้วยแบบสังเกตการณ์อ่านออกเสียงภาษาอังกฤษโดยใช้เรื่องสั้นกับนิสิตกลุ่มตัวอย่าง

๒. ดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ฝึกอบรมเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงให้ถูกต้องตามรูปแบบของภาษาอังกฤษ โดยผ่านกระบวนการเรื่องสั้นภาษาอังกฤษ

๓. เมื่อดำเนินการฝึกสอนครบทุกเนื้อหาแล้วทำการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียน (Post-test) โดยใช้แบบสังเกตการณ์อ่านออกเสียงภาษาอังกฤษกับนิสิตกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้แบบทดสอบชุดเดิมกับก่อนเรียน

สรุปผลการวิจัย

๑. ผลการประเมินจากแบบสังเกตการณ์ฝึกพูดออกเสียงภาษาอังกฤษโดยใช้เรื่องสั้น สำหรับนิสิตสาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาเขตแพร่ มีค่าเฉลี่ยความแตกต่างของผลการทดสอบอยู่ที่ ๓.๕๑ ซึ่งหากจำแนกเป็นรายด้านได้ผลดังนี้ ด้านการอ่านออกเสียง sh, ch, th มีค่าเฉลี่ยความแตกต่างอยู่ที่ ๓.๐๗ ด้านการออกเสียงคำอื่น ๆ ความชัดเจนในการออกเสียงคำ การอ่านผิด/ถูก ในภาษาอังกฤษ มีค่าเฉลี่ยความแตกต่างอยู่ที่ ๓.๕๓ และด้านการออกเสียงพยางค์ท้ายประโยค (Ending Sound) มีค่าเฉลี่ยความแตกต่างอยู่ที่ ๓.๙๓

๒. ผลการฝึกพูดออกเสียงภาษาอังกฤษโดยใช้เรื่องสั้น สำหรับนิสิตสาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาเขตแพร่ ด้านการอ่านออกเสียง sh, ch, th แยกเป็นรายบุคคล พบว่า มีค่าเฉลี่ยความแตกต่างอยู่ที่ ๓.๐๗ โดยค่าเฉลี่ย pre-test อยู่ที่ ๔.๘๐ และค่าเฉลี่ย Post-test อยู่ที่ ๗.๘๗

๓. ผลการฝึกพูดออกเสียงภาษาอังกฤษโดยใช้เรื่องสั้น สำหรับนิสิตสาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาเขตแพร่ ด้านการออกเสียงพยางค์ท้ายประโยค (Ending Sound) แยกเป็นรายบุคคล พบว่า ค่าเฉลี่ยความแตกต่างอยู่ที่ ๓.๙๓ โดยค่าเฉลี่ย pre-test อยู่ที่ ๓.๙๓ และค่าเฉลี่ย Post-test อยู่ที่ ๗.๘๗

๔. ผลการฝึกพูดออกเสียงภาษาอังกฤษโดยใช้เรื่องสั้น สำหรับนิสิตสาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาเขตแพร่ ด้านการออกเสียงคำอื่น ๆ ความชัดเจนในการออกเสียงคำ การอ่านผิด/ถูก ในภาษาอังกฤษ แยกเป็นรายบุคคล พบว่า ค่าเฉลี่ยความแตกต่างอยู่ที่ ๓.๕๓ โดยค่าเฉลี่ย pre-test อยู่ที่ ๔.๓๓ และค่าเฉลี่ย Post-test อยู่ที่ ๗.๘๗

อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิจัยการฝึกพูดออกเสียงภาษาอังกฤษโดยใช้เรื่องสั้น สำหรับนิสิตสาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาเขตแพร่ ทำให้ทราบว่านิสิตสาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษมีพัฒนาการทางด้านการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษที่ดีขึ้น ซึ่งผู้วิจัยได้ศึกษาและวิเคราะห์ตามประเด็นที่ศึกษาวิจัยพร้อมเสนอแนวทางในการพัฒนาทักษะการฝึกพูดออกเสียงภาษาอังกฤษ ดังนี้

๑. ด้านการอ่านออกเสียง sh, ch, th ซึ่งนิสิตได้มีการฝึกฝนตนเองเพื่อพัฒนาทักษะด้านการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษในลักษณะที่ดีขึ้น และยังมีคามจำเป็นที่จะต้องมีการดำเนินการฝึกฝนทักษะในการอ่านออกเสียงให้เกิดความชำนาญมากยิ่งขึ้นกว่าเดิมการเข้าใจความหมายของตัวละคร

หรือสัญลักษณ์ ซึ่งจะต้องอาศัยความสามารถในการแปลความการตีความ การขยายความ การจับใจความสำคัญและการสรุปความ^๔ โดยอาจจะต้องใช้กระบวนการหรือวิธีการต่างๆ ที่มีความเหมาะสมและความถนัดของแต่ละบุคคลเข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาทักษะด้านการอ่านออกเสียง และมีความหลากหลายในเนื้อหาที่นำมาฝึกฝนทักษะเพื่อให้ผู้ฝึกฝนได้เกิดความชำนาญในการใช้ภาษาได้อย่างเหมาะสม ผู้เรียนจะต้องทำความเข้าใจและเรียนรู้ว่าการอ่านเป็นเครื่องมือสำคัญในการแสวงหาความรู้ การรู้และใช้วิธีอ่านที่ถูกต้อง จึงเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับผู้อ่านทุกคน การรู้จักฝึกฝนอ่านอย่างสม่ำเสมอ จะช่วยให้ผู้อ่านมีพื้นฐานในการอ่านที่ดี ทั้งจะช่วยให้เกิดความชำนาญและความรู้กว้างขวางด้วย ดังนั้นการที่นักเรียนจะเป็นผู้อ่านที่ดีจึงขึ้นอยู่กับสภาพแวดล้อมที่ครูเป็นผู้จัดเตรียมให้ อีกทั้งยังต้องผสมผสานกับความสนใจของผู้อ่าน เพื่อเป็นแรงจูงใจที่ช่วยให้นักเรียนได้อ่านอย่างสม่ำเสมอ^๕ รวมถึงการฝึกอ่านออกเสียงเป็นคุณลักษณะที่ช่วยทำให้การพูดคล่องและลื่นไหลได้อย่างง่าย ซึ่งคุณลักษณะทั้งหมดในการออกเสียงนั้นประกอบด้วย การเปล่งเสียงพูด การลงจังหวะการลงทำนองเสียงสูง-ต่ำและการเน้นเสียงถ้อยคำ รวมทั้งลีลาท่าทาง และการสื่อด้วยสายตา นอกจากนี้ การออกเสียงเป็นองค์ประกอบที่สำคัญอย่างยิ่งในการพูดสื่อสาร รวมถึงองค์ประกอบอื่น ๆ ด้วย เช่น ไวยากรณ์ การเลือกใช้คำศัพท์ และการพิจารณาทางวัฒนธรรม

๒. ด้านการออกเสียงพยางค์ท้ายประโยค (Ending Sound) ซึ่งผลการวิจัยทำให้ทราบว่านิสิตในตอนแรกนิสิตไม่สามารถออกเสียงพยางค์ท้ายประโยค (Ending Sound) ได้อย่างถูกต้อง โดยที่หลังจากได้ฝึกฝนทักษะผ่านกระบวนการอ่านออกเสียงทำให้ได้ผลของการวิจัยที่ดีขึ้น ซึ่งเกิดจากความกล้าและการฝึกฝนทักษะของนิสิตด้านการออกเสียงพยางค์ท้ายประโยค (Ending Sound) และควรมีการฝึกฝนทักษะอยู่ประจำ การออกเสียงเป็นคุณลักษณะที่ช่วยทำให้การพูดคล่องและลื่นไหลได้อย่างง่าย ซึ่งคุณลักษณะทั้งหมดในการออกเสียงนั้นประกอบด้วย การเปล่งเสียงพูด การลงจังหวะ การลงทำนองเสียงสูง-ต่ำ และการเน้นเสียงถ้อยคำ รวมทั้งลีลาท่าทาง และการสื่อด้วยสายตา นอกจากนี้ การออกเสียงเป็นองค์ประกอบที่สำคัญอย่างยิ่งในการพูดสื่อสาร รวมถึงองค์ประกอบอื่นๆด้วย เช่น ไวยากรณ์ การเลือกใช้คำศัพท์ และการพิจารณาทางวัฒนธรรม รวมทั้งความหลากหลายในด้านเนื้อหาและรูปแบบของภาษาอังกฤษที่มีการใช้ในปัจจุบัน เพื่อให้มนิสิตได้เกิดทักษะและความเชี่ยวชาญในการใช้ภาษาอังกฤษได้ดียิ่งขึ้น ซึ่งการได้ฝึกทักษะการอ่านออกเสียงจะทำให้ผู้ฝึกเกิดความเข้าใจในเรื่อง

^๔ นิรันดร์ สุขปรีดี. “การศึกษาอัตราความเร็วและความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ ในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา”. **ปริญญาานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต**, (บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, ๒๕๔๐).

^๕ สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์, **หลักและวิธีสอนอ่านภาษาไทย**, พิมพ์ครั้งที่ ๕. (กรุงเทพฯ : บริษัทโรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช จำกัด, ๒๕๔๓), หน้า ๒.

ของไวยากรณ์และโครงสร้างของประโยคได้อย่างถูกต้อง เป็นประโยชน์ในการศึกษาเล่าเรียนในระดับสูงขึ้นไป ผู้เรียนจำเป็นต้องได้รับการฝึกฝนทั้งในเรื่องของการเน้นเสียง (stress) และทำนองเสียง (intonation)

๓. ด้านการออกเสียงคำอื่น ๆ ความชัดเจนในการออกเสียงคำ การอ่านผิด/ถูก ในภาษาอังกฤษ ซึ่งได้มีคำศัพท์ที่มีความยากง่ายแตกต่างกันออกไป ทำให้นิสัยไม่มีความมั่นใจในการอ่านออกเสียง และมีการเปิด application แปลภาษาอังกฤษที่มีการออกเสียงประกอบในการช่วยเหลือในขั้นตอนแรกนิสัยมีการใช้บ่อย ซึ่งเมื่ออ่านเนื้อหาแล้วคำศัพท์บ่อยขึ้นทำให้นิสิตลดการใช้ application น้อยลง และสามารถอ่านออกเสียงได้ดีขึ้น โดยยังคงต้องมีการเสริมเนื้อหาอื่น ๆ ให้แก่นิสิตได้ฝึกฝนทักษะอย่างต่อเนื่องเพื่อให้เกิดความเชี่ยวชาญในการอ่านออกเสียงของคำในภาษาอังกฤษ การออกเสียงภาษาอังกฤษนั้นผู้เรียนจำเป็นต้องได้รับการฝึกฝนเรื่องของการเน้นเสียง (stress) และเรื่องทำนองเสียง (intonation) การเปลี่ยนการเน้นเสียงพยางค์ และการเปลี่ยนทำนองเสียงเพียงเล็กน้อยสามารถก่อให้เกิดผลกระทบอย่างมากต่อความหมาย และความเหมาะสมในการสื่อสาร การเน้นเสียงพยางค์ในคำ (word stress) และการเน้นเสียงคำในประโยค (sentence stress) ที่ไม่ถูกต้องนำไปสู่การสื่อสารที่ผิดพลาดได้ การอ่านจะทำให้ผู้อ่านสามารถจำเรื่องและเก็บไว้ในสมอง ถ้ามีโอกาสเล่าให้ผู้อื่นฟังก็สามารถเล่าได้ถูกต้อง แต่การที่ผู้อ่านจะจำข้อความที่อ่านได้ก็จะต้องเข้าใจความหมายของคำ รู้หน้าที่ของคำ อีกทั้งสามารถแยกพยัญชนะ สระ ตัวสะกด และวรรณยุกต์ ออกจากกันได้ อีกประการหนึ่ง การที่ผู้อ่านจะจำเรื่องได้มากหรือน้อยนั้นยังขึ้นอยู่กับความสนใจของผู้อ่านที่มีต่อเรื่องนั้นได้ การอ่านออกเสียงไปตามตัวหนังสือและผู้อ่านสามารถเข้าใจความหมายจากตัวหนังสือนั้น การอ่านเป็นกระบวนการทางความคิดในการรับสาร เป็นพฤติกรรมทางการใช้ภาษาที่มีลักษณะเฉพาะตัว เป็นการแปลความหมายของตัวอักษร สัญลักษณ์ ภาพที่ได้ดูออกมาเป็นถ้อยคำและความคิด^๖ ซึ่งจะกล่าวได้ว่าการฝึกการอ่านเป็นเครื่องมือที่สำคัญยิ่งในการศึกษาเล่าเรียนทุกระดับ^๗ ผู้เรียนจำเป็นต้องอาศัยทักษะการอ่านทำความเข้าใจเนื้อหาสาระของวิชาการต่าง ๆ เพื่อให้ตนเองได้รับความรู้และประสบการณ์ตามที่ต้องการ

จากข้อเสนอแนะจากข้างต้นทำให้ทราบถึงแนวทางที่ควรแนะนำสำหรับนิสิตหรือผู้ที่ต้องการฝึกฝนทักษะด้านการพูดออกเสียงภาษาอังกฤษให้ได้ดียิ่งขึ้น โดยพอสรุปให้เป็นแนวทาง ดังนี้

^๖ วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์, **นวัตกรรมตามแนวคิด Backward Design**, (มหาสารคาม : ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, ๒๕๔๙), หน้า ๙๕ - ๙๖.

^๗ ประทีป วาทิกทินกร, **ร้อยกรอง**, (กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยรามคำแหง, ๒๕๔๒), หน้า ๒.

^๘ วรณิ โสมประยูร, **การสอนภาษาไทยระดับประถมศึกษา**, พิมพ์ครั้งที่ ๔, (กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, ๒๕๔๔), หน้า ๑๒๑ - ๑๒๓.

๑. ด้านความมั่นใจในตนเอง (Confidence) ผู้ที่สนใจในด้านภาษาอื่นที่ไม่ใช่ภาษา ของตนเอง (Native Language or Mother Tongue) ซึ่งผู้ฝึกจะต้องมีความเชื่อมั่นในตัวเองว่าจะต้องทำได้ อยู่ที่ เวลาและการฝึกฝน ต้องใช้เวลา สิ่งที่จะเป็นแรงผลักดันให้ตนเองนั้น คือ ความมั่นใจในตัวเอง เป็นองค์ประกอบสำคัญมากต่อการฝึกฝนทางด้านภาษา หากไม่มีความมั่นใจ ไม่ว่าจะฝึกฝนภาษาใด ๆ ก็ตามย่อมไม่ประสบผลสำเร็จตามที่ต้องการ แต่หากผู้ฝึกมีความมั่นใจในตนเองว่าจะต้องทำได้ ก็ย่อม เป็นแรงผลักดันให้ผู้ฝึกฝนได้มีความอดทนในการฝึก เป็นแรงผลักดันในวันข้างหน้าจะต้องทำได้ ดังนั้น การสร้างความมั่นใจให้ตนเองถือเป็นสิ่งที่สำคัญต่อการฝึกฝนทักษะทางด้านภาษาเป็นอย่างยิ่ง

๒. ด้านการฝึกฝน (Training) การที่จะทำให้เกิดทักษะทางด้านภาษาได้อย่างดีและมีประสิทธิภาพนั้นจะต้องมีกระบวนการในการฝึกฝนตนเอง ในระยะเริ่มแรกของการฝึกเราจะได้ไม่ เต่าที่ควร เนื่องจากเป็นการเริ่มต้นแต่ภายหลังจากการได้รับการฝึกฝนอย่างต่อเนื่องและถูกต้องตามลักษณะ ของภาษานั้น เช่น การออกเสียง การใช้คำ การสร้างคำ ซึ่งทุกอย่างย่อมเป็นไปตามกระบวนการและ ขั้นตอนของการฝึกฝน ผู้ที่สนใจหรือผู้ศึกษาทางด้านภาษาจะต้องให้ความสนใจและฝึกฝนตนเองอย่าง สม่าเสมอและต่อเนื่อง เพราะการทำสิ่งไหนอย่างซ้ำ ๆ และมีความต่อเนื่องย่อมที่จะเกิดความชำนาญใน สิ่งที่ปฏิบัตินั้น ๆ โดยเฉพาะการใช้ภาษา หากมีการฝึกใช้งานอย่างสม่ำเสมอย่อมได้รับความชำนาญเป็น สิ่งตอบแทนในการฝึกฝนนั้น

๓. ด้านสิ่งแวดล้อมรอบข้าง (Near About) เป็นส่วนช่วยสนับสนุนให้ผู้ฝึกฝนทางด้านภาษาได้ เรียนรู้และรับประสบการณ์จริง สิ่งแวดล้อมรอบข้างอาจรวมถึงท่าทาง การแสดงออก ซึ่งสิ่งเหล่านี้เป็นส่วน ช่วยให้ผู้ที่มีความต้องการฝึกฝนทักษะทางด้านภาษาได้รับประสบการณ์ทางตรง เพราะรอบตัวของ ผู้ฝึกนั้นเป็นการใช้ภาษาอย่างจริงจัง และไม่ควรมองอย่างอื่นที่จะใช้ภาษาของตนเองในการสนทนาถึงแม้ว่า ในรอบ ๆ นั้นจะมีคนที่พูดภาษาเดียวกันกับผู้ฝึก เพราะจะทำให้การฝึกฝนไม่ประสบความสำเร็จ เต่าที่ควรหรือไม่ประสบความสำเร็จเลย

ข้อเสนอแนะ

๑. ข้อเสนอแนะจากผลการวิจัย

๑.๑ ด้านการอ่านออกเสียง sh, ch, th ซึ่งนิสิตได้มีการฝึกฝนตนเองเพื่อพัฒนาทักษะด้าน การอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษในลักษณะที่ดีขึ้น และยังคงมีความจำเป็นที่จะต้องมีการดำเนินการฝึกฝน ทักษะในการอ่านออกเสียงให้เกิดความชำนาญมากยิ่งขึ้นกว่าเดิม อาจจะใช้กระบวนการหรือวิธีการ ต่าง ๆ ที่มีความเหมาะสมและความถนัดของแต่ละบุคคลเข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาทักษะด้านการ

อ่านออกเสียง และมีความหลากหลายในเนื้อหาที่นำมาฝึกฝนทักษะเพื่อให้ผู้ฝึกฝนได้เกิดความชำนาญในการใช้ภาษาได้อย่างเหมาะสม

๑.๒ ด้านการออกเสียงพยางค์ท้ายประโยค (Ending Sound) ซึ่งผลการวิจัยทำให้ทราบว่านิสิตในตอนแรกนิสิตไม่สามารถออกเสียงพยางค์ท้ายประโยค (Ending Sound) ได้อย่างถูกต้อง โดยที่หลังจากได้ฝึกฝนทักษะผ่านกระบวนการอ่านออกเสียงทำให้ได้ผลของการวิจัยที่ดีขึ้น ซึ่งเกิดจากความกล้าและการฝึกฝนทักษะของนิสิตด้านการออกเสียงพยางค์ท้ายประโยค (Ending Sound) และควรมีการฝึกฝนทักษะอยู่ประจำ รวมทั้งความหลากหลายในด้านเนื้อหาและรูปแบบของภาษาอังกฤษที่มีการใช้ในปัจจุบัน เพื่อให้ให้นิสิตได้เกิดทักษะและความเชี่ยวชาญในการใช้ภาษาอังกฤษได้ดียิ่งขึ้นไป

๑.๓ ด้านการออกเสียงคำอื่น ๆ ความชัดเจนในการออกเสียงคำ การอ่านผิด/ถูกในภาษาอังกฤษ ซึ่งได้มีคำศัพท์ที่มีความยากง่ายแตกต่างกันออกไป ทำให้นิสิตไม่มีความมั่นใจในการอ่านออกเสียง และมีการเปิด application แปลภาษาอังกฤษที่มีการออกเสียงประกอบในการช่วยเหลือในขั้นตอนแรกนิสิตมีการใช้บ่อย ซึ่งเมื่ออ่านเนื้อหาแล้วคำศัพท์บ่อยขึ้นทำให้นิสิตลดการใช้ application น้อยลง และสามารถอ่านออกเสียงได้ดีขึ้น โดยยังคงต้องมีการเสริมเนื้อหาอื่น ๆ ให้แก่นิสิตได้ฝึกฝนทักษะอย่างต่อเนื่องเพื่อให้เกิดความเชี่ยวชาญในการอ่านออกเสียงของคำในภาษาอังกฤษ

๒. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

จากการศึกษาการฝึกทักษะการอ่านออกเสียงซึ่งทำให้ทราบถึงความต้องการของนิสิตในด้านการส่งเสริมทักษะและกระบวนการในการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ รวมถึงทักษะด้านอื่น ๆ เช่น ทักษะด้านการฟัง ทักษะด้านการอ่าน และทักษะด้านการเขียน ที่นิสิตจะต้องนำไปใช้ในการปฏิบัติการสอนและการนำไปใช้ในชีวิตจริงได้อย่างเหมาะสม รวมทั้งการส่งเสริมให้นิสิตได้เกิดความมั่นใจในตัวเองเกี่ยวกับการอ่านออกเสียง ซึ่งควรมีการวิจัยเชิงปฏิบัติการเกี่ยวกับกระบวนการและทักษะทางด้านภาษา

เอกสารอ้างอิง

นิรันดร์ สุขปรีดี, “การศึกษาอัตราความเร็วและความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ ในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา”. **ปริญญาานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต**, บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, ๒๕๕๐.

ประทีป วาทิกทินกร. **ร้อยกรอง**. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยรามคำแหง, ๒๕๔๒.

วรรณิ โสมประยูร. **การสอนภาษาไทยระดับประถมศึกษา**. พิมพ์ครั้งที่ ๔. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, ๒๕๔๔.

วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์. **นวัตกรรมตามแนวคิด Backward Design**. มหาสารคาม : ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, ๒๕๔๙.

สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์. **หลักและวิธีสอนอ่านภาษาไทย**. พิมพ์ครั้งที่ ๕. กรุงเทพฯ : บริษัทโรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช จำกัด, ๒๕๔๓.

เสริมพงษ์ วงศ์กมลลาไสย, “การพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ภาษาไทย เรื่อง หลวงตาพลวง โดยใช้ กิจกรรมกลุ่มแบบจิกซอว์และแผนผังความคิด ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕”, **การศึกษาค้นคว้าอิสระ ปริญาการศึกษามหาบัณฑิต**, บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, ๒๕๔๘.

